

2001. OKTÓBER

A múlt köde

RÉVÉSZ SÁNDOR

„Jövőre Budapesten lesz a varsói expressz – mondta Medgyessy Péter miniszterelnök-jelölt október 5-én az MSZP budapesti küldöttértekezletén. (Medgyessy a varsói expresszre vár, Magyar Nemzet, 2001. október 6.). Ez a varsói expressz, ez mindig bejön. Csak mindig máshonnan. Ugyanaz az expressz kétszer egymás után mégsem jöhet ugyanonnan, és mégsem gázolhat ugyanarra. Aki tehát úgy akar kormányra kerülni, hogy ott is maradjon, az hiába sandít a varsói menetrendre.

A közvélemény-kutatások szerint az ellenzék előnye elfogyott. Szerető Szabolcs komikusként találja, hogy ellenzéki politikusok mégis kormányváltó hangulatról beszélnek, s megállapítja: „ahogy távolodik az áhitott kormányra kerülés az MSZP-től, úgy válik egyre durvábbá, kíméletlenebbé” az ellenzéki kampány. (Szerető Szabolcs: *Távolodó kormányváltás*, Magyar Nemzet, 2001. október 31.) Lovas István szerint (Demokrata, 2001. október 25.) a kormánypártok kényelmesen meg fogják nyerni a jövő évi választásokat, Bayer Zsolt pedig még tovább lát: ha 2002-ben megtörténik, „amiben bízunk, akkor az MSZP-nek és az SZDSZ-nek nemcsak négy, hanem minimum tizenhat éve vége van. ... amit kapunk, nem fogjuk kitenni a kirakathba. De hangsúlyozom: mindez nem számít. Végük van.” (168 Óra, 2001. október 4.)

A szocik meg is mondták, mit kapunk: mobiltelefon, kerül, amibe kerül, nem számít. Lendvai Il-dik és Simon Gábor bejelentette, hogy a tanároknak és a köztisztviselőknek juttatott ingyenszámitógép őcska PR-fogás, ilyen akciókkal nem lehet információs társadalmat építeni, de bezeg, „a szocialista párt minden érettségiző számára alanyi joga biztosítana mobiltelefont, melyen internetezni is lehet”. (Magyar Nemzet, 2001. október 6.) Akinek jut érettségi, és úgyis van már mobilja, annak adatik, akinek nem jut érettségi, és úgyse lenne pénze mobilos internetezésre, annak nem adatik. Vannak ígérek, melyeket az se ment, ha megfelelnek róluk.

Mikola István egészségügyi miniszter keresztet vetett, és vihart aratott: „- Járom az irodákat, kis keresztet teszek azokra az ajtókra, ahol törvénysértő módon dohányoznak. Később újra és újra megkérdezem a dolgozókat, hogy mikor óhajt leszokni a dohányzástól? /.../ - Ez azt jelenti, hogy aki nem hajlandó leszokni, annak kívül tágasabb? - Igen, azokkal leülünk beszélgetni, hogy talán máshol dolgozzon... /.../ Üzenem az alkotmánybíráknak, hogy semmiféle törvénytelen dolgot nem művelünk, nem rúgnak ki senkit, csupán leülünk velük beszélgetni...” (Gy. Mészáros Ágnes: *A telefonál Mikola István*, Színes Mai Lap, 2001. október 5.)

Október 5-én Siófokon, a Magángyógyszerészek Országos Szövetségének (MOSZ) kongresszusán Mikola István miniszter a százezer forint pénztartalommal járó Batthyány-Strattmann László emlékéremmel tüntette ki öccsét, Mikola Bálintot, aki ezen a napon a Gyógyszerészetért Életműdíjat is megkapta. Feleségét odaadó munkája elismeréseként a nizzai gyógyszerészkongresszusra delegálták. A kongresszus sajtófőnöke gyermekük, Mikola Gergely volt. Mikola Bálintot az ő alelnöksége alatt működő MOSZ terjesztette föl kitüntetésre. A korábbi miniszterek mindig kikérték a Magyar Gyógyszerészkamara véleményét is, de Mikola István nem kérte, mert úgyis tudta.

Mikola Bálint valamikor a kamarának a Hungaropharma privatizációját előkészítő vizsgálóbizottságában tevékenykedett, aztán a bizottsági tagok egy részével és másokkal külön részvénytársaságot alakított, hogy részt vegyenek a Hungaropharma privatizációjában. A kamarai tagság véleménye szerint e bizottsági tagok visszaéltek bennfentes információikkal, elárulták a kamara érdekeit, és a közgyűlés ezért Mikola Bálintot vissza is hívta funkciójából, amit a miniszter törvényességi óvással próbált megakadályozni, de nem sikerült neki. Viszont sikerült a privatizációs tendert elbíráló bizottságban a saját szavazatával is biztosítani, hogy a Hungaropharma „nemzeti érdekkörben” maradjon, a kamara pedig pófára esett. Miután Mikola Bálint cégével, szervezetével, miniszterével, egyéb rokonaival és a Hungaropharmával együtt a „nemzeti érdekkörön” belül van, a kamara vezetői pedig kívül, mivel a „multinacionális cégek ügynökei”, nem lehet elvárni tőlük, hogy a kitüntetésre való méltóság tekintetében egyetértsenek. (Ld. bővebben Sággy Erna: *Mikola, a családorvos*, 168 Óra, 2001. október 25.)

Mikola István nem miniszterként kezdte el favorizálni a nemzeti érdekkört. Már a vérellátó vezetőjeként is kötött – a legfőbb ügyész szerint törvényességi szempontból „aggályos” – szerződést egy családjával kapcsolatban álló céggel, és abban a beszállító cégben is feltűnt egy Mikola testvér, amelyet a miniszter a Szent László Kórház tete-mes adósságát főlhalmozó főigazgatójaként kétszer annyi pénzért vásárolt meg egy amúgy is jó drága és pillanatok alatt lerobbant hematológiai berendezést, mint amennyit az ügyletet kivizsgáló bizottság szerint ért. (Ld. bővebben Bundula István: *Decemberbe' kéne menni*, Magyar Narancs, 2001. október 11.)

Mikola István a televízióban beszámolt róla, hogy az ő családjuk igen kiterjedt, öten vannak testvérek, és ötüknök 24 gyermekük van. Ehhez képest a nemzeti érdekkörben rejlő lehetőségeknek csak a töredékét használták ki. Eddig.

Az Országos Baleseti és Sürgősségi Intézetben (OBSI) dolgozó orvosok négyötödének aláírásával nyílt levél érkezett a miniszterhez és a döntéshozókhoz, mely arról szólt, hogy a Mentőkórház megszüntetése után a traumatológiai ellátásban drámai helyzet alakult ki. A terület súlyosan alulfinanszírozott, mindentől hiány van, gyógyszerből és kötszertől, vérből és nővérből, sürgős műtétek maradnak el, emberi életek kerülnek veszélybe. A levelet a miniszternek az a nyilatkozata ihlette, miszerint az egészségügy sikerágszat, a traumatológia ügye megoldott. Mikola István a levélre úgy ragasztotta, hogy „a traumatológiai ellátásnak félkatonai körülmények között kell működnie”, tehát az OBSI-ban „semmiféle rebellióknak, demonstráció-

október 23-án a 301-es parcellánál a füttylők és bekiabálók hangfüggőnye mögött. Orbán Viktor ünnepi nyilatkozata így szólt: „minden nemzetnek szüksége van igazodási pontokra, olyan pillanatokra a történelem folyamatában, amelyekről nem lehet kétféleképpen gondolkodni. 1956 ilyen pillanata a magyar történelemnek.” Kövér László szerint itt az ideje, hogy végképp eltűnjenek a közéletből azok, akik „tönkretették szüleink életét és megkeserítették jelenünket. /.../ Ne engedjük, hogy hol reformkommunista, hol demokratikus-szocialista, hol pedig szociáldemokrata börtben undok kígyókként újra és újra visszakússzanak a múlt mocsarából.”

„A kígyó is belepusztul, ha nem vetheti le a bőrért” – mondta Pozsgay Imre a rendszerváltás sodrásában. Később pedig azt állította, hogy politikai ellenfelei az ő levedlett kígyóbőrén rágódnak. „Bé-kében kellene azokkal is élni, akik százszérvével egészen mást gondolnak erről a dologról, mint vélhe-

nyilas tollnokok, Málnási Ödön, Fiala Ferenc és Marschalkó Lajos szavaival méltatták Hómant. A Magyar Nemzet szalagcíme szerint „Hóman Bálintot az élet már rehabilitálta” (2001. október 15.). Ezek szerint a nyilasokat is. Nemcsak a kormányközeli lapok sürgették Hóman „teljes” rehabilitációját, de egy másik volt kultuszminiszter, a búcsúbeszédet tartó Glatz Ferenc, az MTA elnöke és – fájdalom – az ő elődje, Kosáry Domokos is. Eörsi István „alombéli interpellációt” intézett a miniszterelnökhöz Hóman újrateremtésének tárgyában: „Nem zaklatnám kérdésekkel Önt, ha ez a fel-támadó állami részvét a kiemelkedő munkásságú történelmeznek szólt volna. Csakhogy tudósok temetését fél évszázaddal haláluk után nem szokták megtisztelni hivatalban lévő főtisztviselők. A tiszteletadás kétségbevonhatatlanul a hadrakélt Magyarország »Hitler és Mussolini faji gondolatát« képviselő politikuskának, a német orientáció egyik legeltökéltebb hívének szólt, aki még 1944 karácsonyán, a Sopronban ülésező parlament tagjaként is küzdött a német győzelemért, miközben a szomszédos Sopronkőhidán éppen felakasztották a mentelmi jogától megfosztott Bajcsy-Zsilinszky Endrét.” (Eörsi István: *OptiPista, Magyar Narancs*, 2001. október 25.)

A Hóman Bálinttal egy csapáson visszavonuló német csapatok robbantották fel Esztergom és Párkány között a Mária Valéria hidat, melyet 57 év múltán végre újjáépítettek, és október 10-én föl-avattak.

Októberben érdemes Nagyváradon sétálgatni, ha valaki magyar miniszterelnökkel akar mancsolni. A magyar állam nem nézhette tovább, hogy az RMDSZ egy évtizede hiába harcol önálló állami magyar egységért, és rendszeresített a költségvetésbe évi kétmilliárd forintot egy erdélyi magyar magánegyetem létrehozására és fenntartására. Az egyből kettő lett. Az ekkor megnyílt Erdélyi Magyar Tudományegyetem mellé a kétmilliárdból lecsipegetett pénzből (mely a csipegetés előtt se volt elég) Tőkés László is gründolt magának egy önálló egyetemet Nagyváradon. Ennek a Partiumi Keresztény Egyetemnek a tanévnyitójára látogatott el Orbán Nagyváradra.

Október 7-én megkezdődött a háború Afganisztán felszabadításáért a tálibok tömeggyilkos és tömeggyilkosképző rémuralma alól. A Magyar Nemzet vezércikkben fejezte ki reményét, hogy „a világ nagy része által támogatott Amerika most nem áll meg félúton, mint az Öböl-háborúban”. (Stier Gábor: *Egy háború képei*, Magyar Nemzet, 2001. október 9.) A magyar kormány és az ellenzék java teljes támogatásáról biztosította amerikai és brit szövetségeseinket. Velük szemben állt a MIÉP, a kormánypárti tábor MIÉP felőli fele és az ellenzék Thürmer felőli széle. A kormány külpolitikuskainak eszükbe sem jutott, hogy Magyarországnak ne lenne köze a terrorizmus és a terrorizmust pártoló hatalmak elleni harchoz, bárhol folyják is a világban. Ellenkezőleg: Martonyi János külügyminiszter a Népszabadságban (2001. október 26.) kifejtette, hogy globális koalíciót kell kialakítani a terrorizmus globális fenyegetésével szemben, mert „a különleges méretű terrortámadás az emberiség egészét érte, és azoknak az univerzális értékeknek a megsértését jelenti, amelyek... az egész emberiség közös örökségét alkotják”. Szemerkényi Réka, a Miniszterelnöki Hivatal külpolitikai államtitkára megpróbálta meggyőzni a Demokrata olvasóit arról, hogy az Oszama-féle terroristahálózat és tálib szövetségeseik ellen szóló bizonyítékok egyértelműek, és „Bush elnöknek igaza van, ebben a kérdésben valóban nincs helye a semlegességnek... a terroristák egy olyan új hadviselési módszert kényszerítettek rá a világra, amelyben nincs helye semleges zónának”. (Demokrata, 2001. október 25.)

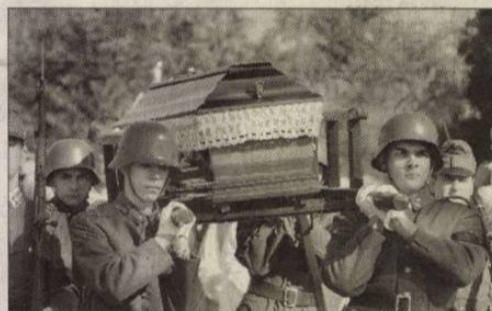
A Demokrata a légitámadások kezdete előtti utolsó számban közölte Israel Shamir: *Jiddis Medina* című cikkét (2001. október 4.), mely szerint „az ártatlanok nagy mérsárlása küszöbön áll”, százezeket, ha nem milliókat fognak legyilkolni, magzatokat, öregeket hurcolnak a bosszú oltárára. Mégpedig a zsidó bosszú oltárára, hiszen „a zsidó kultúrát... átítatja a bosszú gondolata”, „a zsidók bosszú iránti szerelme átélte az Atlanti-óceánon való átkelésüket”, „az éretlen Amerika nem tudott ellenállni a zsidó mentalitásnak, és zsidó állam lett.” Shamir, akárcsak Lovas István a Sajtóklubban, lelkesen terjesztette azokat a rémhíreket, melyek arra utaltak, hogy a Világkereskedelmi Központ elleni támadás mögött is a zsidók állnak. Bencsik András a Demokrata vezércikkében (2001. október 4.) Shamir imént idézett „megrázó erejű tanulmányára” támaszkodva fejtegette ki álláspontját. Néhány nappal korábban a harkányi Polgári Hétvégén, ahol Bencsik András úgy tette föl a kérdést, hogy „az USA-t elsodorja-e a kísértés, hogy rasszista háborút indítson Afganisztán ellen”, Kondor Katalin kijelentette: szeretné, ha a bíróság elítelné azokat, akik lefaszították a jobboldal újságíróit. (Nagy József: *Fősodor Harkányban*, 168 Óra, 2001. október 4.) Nyagon helyes. Hogy is lehetne nek egy zsidó nagyhatalom tömeggyilkos bosszú-hadjáratát támogató kormány hívei fasiszták?!

A Mária Valéria hidat átadták (október 10.)

Medgyessy Pétert kifütyülték (október 23.)

Hóman Bálintot eltemették (október 14.)

Mikola Istvánt megvédtek

nak nincs helye”, az alulfinanszírozottság fogalma pedig az egészségügyben amúgy sem értelmezhető, mert „az orvosi lehetőségeket mindig az adott gazdasági keretek között kell optimalizálni”. (Molnár Patrícia: *Elvonási tünetek*, HVG, 2001. október 13.) Az optimalizálás még nem ment elég jól, ezért a kórházak adósságállománya a szakmai szervezetek szerint havonta egymilliárd forinttal nőtt, kicsit dinamikusabban, mint korábban, amikor még nem volt ennyire dinamikus a miniszter. (Ld. Magyar Narancs, 2001. október 25.)

Miután kellett a pénz, a költségvetésben pedig nem volt, a miniszter az orvosi kamara és a szakmai szervezetek ellenállásával dacolva keményen kitartott a kórházak privatizációját előkészítő törvénytervezet mellett. Amikor pedig a törvénytervezet az Országgyűlés egészségügyi bizottsága (a fideszes bizottsági tag tartózkodása miatt) vitára alkalmatlannak nyilvánította, Mikola közölte a miniszterelnökkel, hogy vagy odaáll a frakcióval együtt a törvénytervezet mögé, vagy lemond. A miniszterelnök odaállt: „nehéz feladatokra nehéz embereket tudunk eredményesen alkalmazni – tette mindehhez hozzá a kórház-privatizációs törvényt támogató Orbán Viktor” a Fidesz-frakció ülésén. (Varga Attila: *A nehéz ember*, Magyar Nemzet, 2001. október 17.)

A nemzet addig tud valamiről egységesen gondolkodni, amíg nem gondolkodik rajta. A politikusok szerint ’56 ügyében is idáig kellene eljutnunk. „1956-nak egységesen elfogadott nemzeti hagyományra kell válnia” – vélekedett Medgyessy Péter

FOTO: TENCS MIKLÓS

FOTO: MTI - KOSZTICSÁK SZILÁRD

FOTO: MTI - BRUZSÁK NORBI